Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

18 декември 2025 година*

„Преюдициално запитване — Регламент (ЕС) № 604/2013 — Определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила — Член 29, параграф 1 — Срок за прехвърляне — Определяне на началния момент на шестмесечния срок — Подаване на жалба по съдебен ред със суспензивно действие — Ново обстоятелство, доведено до знанието на съдебния орган, сезиран с тази жалба — Отмяна на първоначалното решение за прехвърляне и връщане на преписката на компетентния административен орган — Приемане на второ решение за прехвърляне, което също е предмет на жалба за отмяна — Влияние върху изчисляването на срока на прехвърляне“

По дело C-560/23 [Tang] [i],

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Flygtningenævnet (Комисия за бежанците, Дания) с акт от 8 септември 2023 г., постъпил в Съда на 8 септември 2023 г., в рамките на производство по дело

H (ved DRC Dansk Flygtningehjælp)

срещу

Udlændingestyrelsen,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: F. Biltgen, председател на състава, T. von Danwitz (докладчик), заместник-председател на Съда, I. Ziemele, F. Schalin и S. Gervasoni, съдии,

генерален адвокат: J. Richard de la Tour,

секретар: C. Strömholm, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 6 февруари 2025 г.,

* Език на производството: датски.

[i] Името на настоящото дело е измислено. То не съвпада с истинското име на никоя от страните в производството.

като има предвид становищата, представени:

– за H (ved DRC Dansk Flygtningehjælp), от M. Melin и C. Vester Kofoed, в качеството на юридически съветници, подпомагани от J. Goldschmidt, advokat,

– за датското правителство, от D. Elkan, M. Jespersen, C. A.-S. Maertens и J. Sandvik Loft, в качеството на представители,

– за френското правителство, от R. Bénard и O. Duprat Mazaré, в качеството на представители,

– за австрийското правителство, от A. Posch, J. Schmoll и M. Kopetzki, в качеството на представители,

– за швейцарското правителство, от L. Lanzrein и V. Michel, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от A. Katsimerou, B. Schima и C. Vang, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 8 май 2025 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 27 и член 29, параграфи 1 и 2 от Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство (ОВ L 180, 2013 г., стр. 31, наричан по-нататък „Регламент „Дъблин III“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между афганистанския гражданин H и Udlændingestyrelsen (Служба за чужденците, Дания) по повод на решение на последната да прехвърли посочения гражданин в Румъния.

Правна уредба

Протоколът относно позицията на Дания и Споразумението между Европейската общност и Кралство Дания

3 Съгласно членове 1 и 2 от Протокол (№ 22) относно позицията на Дания Регламент „Дъблин III“ не обвързва Кралство Дания.

4 При все това съгласно член 2 от Споразумението между Европейската общност и Кралство Дания относно критериите и механизмите за определяне на държава, която е компетентна за разглеждане на молба за убежище, подадена на територията на Дания или друга

държава — членка на Европейския съюз, и системата „Евродак“ за сравняване на дактилоскопични отпечатъци за ефективното прилагане на Дъблинската конвенция (ОВ L 66, 2006 г., стр. 38; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 271), одобрено от името на Общността с Решение 2006/188/ЕО на Съвета от 21 февруари 2006 г. (ОВ L 66, 2006 г., стр. 37; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 270), Регламент „Дъблин III“ се прилага за отношенията между Европейския съюз и Кралство Дания.

5 Съгласно член 48, първа алинея от Регламент „Дъблин III“, той отменя Регламент (ЕО) № 343/2003 на Съвета от 18 февруари 2003 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държава членка, компетентна за разглеждането на молба за убежище, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета страна (ОВ L 50, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 56), заменил в съответствие с член 24 от него Конвенцията за определяне на държавата, компетентна за разглеждането на молба за убежище, която е подадена в една от държавите — членки на Европейските общности, подписана в Дъблин на 15 юни 1990 г. (ОВ C 254, 1997 г., стр. 1).

Регламент „Дъблин III“

6 Съображения 4, 5 и 19 от Регламент „Дъблин III“ гласят:

„(4) В заключенията [на Европейския съвет] от Тампере също така се посочва, че [общата европейска система за убежище] следва да включва в краткосрочен план ясен и работещ метод за определяне на държавата членка, която е компетентна за разглеждането на молба за убежище.

(5) Един подобен метод трябва да се основава на обективни, справедливи критерии както за държавите членки, така и за заинтересованите лица. По-специално, той трябва да даде възможност бързо да се определи компетентната държава членка, така че да се гарантира ефективен достъп до процедурите за предоставяне на международна закрила, без да се компрометира целта за бърза обработка на молбите за международна закрила.

[…]

(19) За да се гарантира ефективната защита на правата на засегнатите лица, следва да бъдат установени законови гаранции и право на ефективна правна защита по отношение на решения, засягащи прехвърляния в компетентната държава членка, по-специално в съответствие с член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз [наричана по-нататък „Хартата“]. За да се гарантира спазването на международното право, ефективната правна защита следва да включва както разглеждането на прилагането на настоящия регламент, така и на законовата и фактическа ситуация в държавата членка, в която е прехвърлен кандидатът“.

7 Член 18 от този регламент, озаглавен „Задължения на компетентната държава членка“, предвижда:

„(1) Компетентната държава членка по смисъла на настоящия регламент, е длъжна:

[…]

в) да приеме обратно, при условията, предвидени в членове 23, 24, 25 и 29, гражданин на трета държава или лице без гражданство, което е оттеглило молбата си в процес на разглеждане и е подало молба в друга държава членка или което се намира на територията на друга държава членка без документ за пребиваване;

[…]“.

8 В член 27 от посочения регламент, озаглавен „Правна защита“, е предвидено:

„1. Кандидатът или друго лице, посочено в член 18, параграф 1, буква в) или г), имат право на ефективна правна защита под формата на право на обжалване или на преразглеждане пред съд или правораздавателен орган на решението за прехвърляне по отношение на неговите правни и фактически основания.

[…]

3. За целите на обжалването или преразглеждането на решението за прехвърляне, държавите членки предвиждат в националното си право, че:

а) жалбата или искането за преразглеждане предоставя на засегнатото лице правото да остане във въпросната държава членка до произнасянето по жалбата или искането за преразглеждане; или

б) прехвърлянето спира автоматично, като това спиране изтича след определен разумен срок, през който съд или правораздавателен орган след задълбочено и изчерпателно разглеждане на молбата за спиране е взел решение дали да постанови суспензивно действие на дадена жалба или искане за преразглеждане; или

в) на засегнатото лице се предоставя възможност да подаде молба в разумен срок до съд или правораздавателен орган за спиране на изпълнението на решение за прехвърляне до произнасянето по неговата жалба или искане за преразглеждане. Държавите членки гарантират, че съществува ефективна правна защита, като спират прехвърлянето до вземането на решение по първата молба за спиране. Всяко решение за спиране на изпълнението на решението за прехвърляне се взема в разумен срок, който същевременно позволява задълбочено и изчерпателно разглеждане на молбата за спиране. В решението да не се спира изпълнението на решение за прехвърляне се посочат мотивите за вземането му.

4. Държавите членки могат да предвидят, че компетентните органи могат да решат служебно да спрат изпълнението на решение за прехвърляне до произнасянето по жалбата или искането за преразглеждане.

[…]“.

9 Член 29 от същия регламент, озаглавен „Условия и срокове“, предвижда:

„1. Предаването на кандидата или на друго лице, посочено в член 18, параграф 1, буква в) или г) от молещата държавата членка на компетентната държава членка се осъществява в съответствие с националното право на молещата държава членка след съгласуване между заинтересованите държави членки, веднага щом това бъде практически възможно и

най-късно в шестмесечен срок от приемането на искането от друга държава членка да поеме отговорността или да приеме обратно въпросното лице или на крайното решение по обжалване или по преразглеждане в случай на суспензивно действие в съответствие с член 27, параграф 3.

[…]

2. Ако прехвърлянето не е извършено в шестмесечния срок, компетентната държава членка се освобождава от своите задължения за поемане на отговорност или приемане обратно на засегнатото лице и в такъв случай отговорността се прехвърля върху молещата държава членка. […]“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

10 H е афганистански гражданин, който влиза в Дания на 25 април 2021 г., където на същата дата подава молба за международна закрила. Съгласно информацията, съдържаща се в базата данни Евродак, H вече е бил регистриран като търсещ убежище в Румъния на 5 март 2021 г.

11 Поради това на 24 юни 2021 г. Службата за чужденците отправя искане до Румъния да приеме обратно H на основание на член 18, параграф 1, буква в) от Регламент „Дъблин III“.

12 На 7 юли 2021 г. Румъния се съгласява да приеме обратно H.

13 На 19 юли 2021 г. Службата за чужденците взема решение за прехвърляне на H в Румъния на основание на член 18, параграф 1, буква в) от Регламент „Дъблин III“. На същата дата H подава жалба срещу това решение пред Flygtningenævnet (Комисия за бежанците, Дания), която е запитващата юрисдикция по настоящото дело. Съгласно член 27, параграф 3, буква а) от този регламент посочената жалба има суспензивно действие.

14 На 28 февруари 2022 г. Румъния информира всички държави членки, че считано от 1 март 2022 г. ще спре всички входящи прехвърляния, извършени в съответствие с Регламент „Дъблин III“, поради конфликта в Украйна и повишения приток на бежанци на румънска територия.

15 На 15 март 2022 г. запитващата юрисдикция връща преписката на Службата за чужденците за ново разглеждане, по-специално за да може последната да вземе становище по въпроса какво влияние има посоченото в предходната точка общо уведомление на румънските органи върху решението за прехвърляне на H в Румъния.

16 На 8 април 2022 г. Службата за чужденците отново взема решение за прехвърляне на H в Румъния на основание на член 18, параграф 1, буква в) от Регламент „Дъблин III“. На същата дата H обжалва това решение пред запитващата юрисдикция. Съгласно член 27, параграф 3, буква а) от този регламент посочената жалба има суспензивно действие.

17 На 24 май 2022 г. Румъния уведомява всички държави членки, че спирането на входящите прехвърляния съгласно посочения регламент е отменено.

18 На 2 декември 2022 г. запитващата юрисдикция потвърждава законосъобразността на решението на Службата за чужденците от 8 април 2022 г.

19 На 2 февруари 2023 г. H подава молба за възобновяване на производството, тъй като шестмесечният срок по член 29, параграф 1, първа алинея от Регламент „Дъблин III“, в който трябва да се извърши предаването на търсещо убежище лице от молещата държава членка на компетентната държава членка, вече е изтекъл към датата, на която Службата за чужденците е приела второто решение за прехвърляне, а именно 8 април 2022 г. В резултат от това H счита, че Кралство Дания вече е било компетентно да разгледа по същество молбата му за убежище в съответствие с член 29, параграф 2 от този регламент.

20 След като възобновява производството, запитващата юрисдикция отново потвърждава валидността на решението на Службата за чужденците от 8 април 2022 г. Тя счита, че шестмесечният срок е започнал да тече едва от окончателното ѝ решение от 2 декември 2022 г.

21 По искане на DRC Dansk Flygtningehjælp (Съвет за бежанците, Дания) запитващата юрисдикция решава да възобнови производството още веднъж, за да преразгледа тълкуването на правилата относно срока по член 29, параграфи 1 и 2 във връзка с член 27 от Регламент „Дъблин III“.

22 В това отношение запитващата юрисдикция отбелязва, че макар тези разпоредби да предвиждат, че прехвърлянето на търсещо убежище лице трябва да се извърши в срок от шест месеца, считано от крайното решение по обжалване или по преразглеждане в случай на суспензивно действие, те все пак не съдържат правила, уреждащи изрично хипотезата, в която съдебният орган решава да върне преписката за преразглеждане от компетентния административен орган. Според запитващата юрисдикция обаче подобно връщане на преписката може да допринесе за осигуряването на ефективна съдебна защита на кандидатите за международна закрила, доколкото им дава възможност да се ползват от ново разглеждане на делото на две равнища.

23 В този контекст запитващата юрисдикция уточнява, че съгласно разглежданата в главното производство национална правна уредба решението за прехвърляне може да бъде отменено и върнато за преразглеждане на компетентния административен орган, когато сезираната юрисдикция е получила нова съществена информация относно това решение. В случая обаче това връщане за преразглеждане било обосновано от външни и непредвидими обстоятелства, свързани с факта, че след като е приела прехвърлянето, компетентната държава членка е спряла всички прехвърляния на основание на Регламент „Дъблин III“ поради конфликта в Украйна и притока на бежанци на румънска територия.

24 При тези обстоятелства Flygtningenævnet (Комисия за бежанците) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли правилата относно [изчисляването на] сроковете по член 29, параграфи 1 и 2 от Регламента [„Дъблин III“] да се тълкуват в смисъл, че шестмесечният срок, предвиден в член 29, параграф 1, втора хипотеза от този регламент, започва да тече от датата на окончателното решение по същество, когато орган по обжалването на молещата държава членка като посочения в член 27 от [разглеждания регламент] е върнал на компетентния [административен] орган преписката относно прехвърлянето, а впоследствие последният е приел ново решение за прехвърляне повече от шест месеца след като е получено съгласието

на компетентната държава членка за обратното приемане — по-специално ако причината за връщането на преписката е, че компетентната държава членка, която първоначално е приела прехвърлянето, впоследствие е решила принципно да спре прехвърлянията по [Регламент „Дъблин III“] — и когато спрямо съответната мярка за извеждане на чужденеца е приложено суспензивното действие на обжалването?“.

Производството пред Съда

25 В преюдициалното си запитване Flygtningenævnet (Комисия за бежанците) иска от Съда да разгледа настоящото дело по реда на бързото производство, предвидено в член 105 от Процедурния правилник на Съда.

26 На 15 декември 2023 г., след изслушване на съдията докладчик и генералния адвокат, председателят на Съда решава да отхвърли това искане.

27 На 27 ноември 2023 г. Съдът отправя до Flygtningenævnet (Комисия за бежанците) искане за разяснения, като я приканва да уточни характера си на „юрисдикция“ по смисъла на член 267 ДФЕС.

28 На 8 януари 2024 г. Flygtningenævnet (Комисия за бежанците) отговаря на това искане.

По преюдициалния въпрос

29 С единствения си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 29, параграфи 1 и 2 от Регламент „Дъблин III“ трябва да се тълкува в смисъл, че когато национална юрисдикция, сезирана с жалба за отмяна със суспензивно действие, се произнесе окончателно по законосъобразността по същество на второ решение за прехвърляне, прието след като първото решение за прехвърляне на същото лице е било отменено само поради промяна в обстоятелствата, определящи за правилното прилагане на този регламент, което е довело до връщане на преписката за преразглеждане от компетентния административен орган, шестмесечният срок за прехвърляне, предвиден в член 29, параграф 1 от посочения регламент, започва да тече

– от датата, на която е постановено окончателно решение по законосъобразността по същество на второто решение за прехвърляне, или

– от датата, на която първото решение за прехвърляне е отменено.

30 Най-напред следва да се отбележи, че запитващата юрисдикция иска да се установи кое от двете решения, приети от националната юрисдикция, е определящо за прилагането на шестмесечния срок за прехвърляне съгласно втората хипотеза, предвидена в член 29, параграф 1 от посочения регламент. Н твърди по същество, че втората хипотеза е станала неприложима в главното производство. Той счита, че след отмяната на първото решение за прехвърляне срокът за прехвърляне започва да тече отново, в съответствие с първата хипотеза, предвидена в тази разпоредба, считано от датата, на която Румъния се е съгласила да го приеме обратно, а именно 7 юли 2021 г.

31 Първо трябва да се припомни, че член 29, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“ предвижда, че предаването на засегнатото лице на компетентната държава членка се осъществява в съответствие с националното право на молещата държава членка веднага щом това бъде практически възможно и най-късно в шестмесечен срок от приемането на искането от друга държава членка да поеме отговорността или да приеме обратно това лице или на крайното решение по обжалване в случай на суспензивно действие в съответствие с член 27, параграф 3 от този регламент.

32 От самия текст на член 29, параграф 1, първа алинея от посочения регламент, и по-специално от употребата на съюза „или“, който противопоставя „приемането“ от друга държава членка, от една страна, и „крайното решение“ по обжалване или по преразглеждане, от друга страна, следва, както отбелязва генералният адвокат в точка 34 от заключението си, че двата момента, посочени в тази разпоредба, от които може да започне да тече шестмесечният срок за прехвърляне, представляват две хипотези, които взаимно се изключват.

33 Освен това, що се отнася до втората хипотеза, посочената разпоредба се отнася до момента, в който решението по жалба срещу решение за прехвърляне стане окончателно, без обаче да прави разграничение в зависимост от резултата, до който достига съдебният орган в решението си по жалбата. По-специално от текста на същата разпоредба по никакъв начин не следва, че втората хипотеза би станала неприложима, ако съдебният орган отмени решението за прехвърляне.

34 В случай че решение за прехвърляне е предмет на жалба, която има суспензивно действие на основание на член 27, параграф 3 от Регламент „Дъблин III“, от член 29, параграф 1, първа алинея от този регламент следва, че шестмесечният срок за прехвърляне тече не от приемането на искането за поемане на отговорността или за обратно приемане, а чрез дерогация, от крайното решение по жалбата, подадена срещу решението за прехвърляне. Следователно в този случай посоченият срок започва да тече едва от момента, в който съдебното решение по жалбата срещу решението за прехвърляне е станало окончателно след изчерпване на предвидените в правния ред на съответната държава членка средства за правна защита (вж. в този смисъл решение от 30 март 2023 г., Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Спиране на срока за прехвърляне във въззивното производство), C-556/21, EU:C:2023:272, т. 23 и 24 и цитираната съдебна практика).

35 По-нататък, следва да се припомни, че това отлагане на броенето на срока за прехвърляне до произнасянето по жалбата срещу решението за прехвърляне позволява да се осигурят равни процесуални възможности и ефективност на производствата по обжалване, като се гарантира, че този срок не изтича, когато изпълнението на решението за прехвърляне е станало невъзможно поради подаването на жалба със суспензивно действие срещу това решение (вж. в този смисъл решение от 30 март 2023 г., Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Спиране на срока за прехвърляне във въззивното производство) (C-556/21, EU:C:2023:272, т. 35).

36 При все това тълкуването, предложено от H, може да постави под въпрос равните процесуални възможности и ефективността на производствата по обжалване, които втората хипотеза по член 29, параграф 1, първа алинея от Регламент „Дъблин III“ има за цел да осигури. Всъщност, доколкото съгласно това тълкуване отмяната на решението за прехвърляне от съдебния орган предполага срокът за прехвърляне да започне да тече отново, считано от датата, на която компетентната държава членка се съгласява да приеме

Н обратно, последицата от него би била по-специално, че шестмесечният срок за прехвърляне може да изтече в момент, в който изпълнението на това решение е станало невъзможно поради жалба за отмяна със суспензивно действие. Такъв по-специално е бил случаят в главното производство, тъй като съгласно посоченото тълкуване този срок вече бил изтекъл на 7 февруари 2022 г., когато жалбата за отмяна на първото решение за прехвърляне все още била висяща.

37 Накрая, противно на твърденията на Н, от съдебната практика, установена с решение от 30 март 2023 г., Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Спиране на срока за прехвърляне във въззивното производство) (C-556/21, EU:C:2023:272), по никакъв начин не следва, че отмяната на решението за прехвърляне в следствие от подаване на жалба за отмяна със суспензивно действие може да направи неприложима втората хипотеза, предвидена в член 29, параграф 1, първа алинея от Регламент „Дъблин III“.

38 В това отношение е вярно, че в точка 29 от това решение Съдът отбелязва, че когато решението за прехвърляне е било отменено в първоинстанционното производство, вече не съществува решение за прехвърляне, чието изпълнение може да бъде спряно в рамките на въззивното производство. Положението, при което е постановено посоченото съдебно решение, обаче се различава съществено от разглежданото в главното производство. Всъщност от точки 29 и 39 от посоченото съдебно решение е видно, че Съдът се е произнесъл по възможността за прилагане на временни мерки на основание член 27, параграф 4 от този регламент в рамките на въззивното производство, и то в случай, в който първоинстанционната жалба не е имала суспензивно действие. За сметка на това в настоящия случай Н е подал две жалби за отмяна на двете разглеждани в главното производство решения за прехвърляне, като и двете жалби имат суспензивно действие, което обстоятелство може да изключи първата хипотеза по член 29, параграф 1, първа алинея от посочения регламент, в полза на втората хипотеза, а именно жалбата срещу първоначалното решение за прехвърляне, а след отмяната му — жалбата, подадена срещу второто решение за прехвърляне.

39 След това уточнение трябва да се разгледа поставеният въпрос относно прилагането на втората хипотеза, предвидена в член 29, параграф 1, първа алинея от Регламент „Дъблин III“.

40 На първо място, следва да се отбележи, че за да се определи моментът, от който започва да тече шестмесечният срок за прехвърляне, що се отнася до втората хипотеза, тази разпоредба се ограничава до това да посочи крайното решение по обжалване в случай на суспензивно действие.

41 Както по същество отбелязва генералният адвокат в точка 40 от заключението си, посочената разпоредба следователно не съдържа специални правила за изчисляването на този срок, когато съдебният орган — след като е отменил първото решение за прехвърляне и е върнал преписката за преразглеждане от компетентния административен орган единствено поради промяна в обстоятелствата, определящи за правилното прилагане на Регламент „Дъблин III“, която е настъпила след приемането на това решение — се произнася по законосъобразността на второто решение за прехвърляне, прието по отношение на същото лице вследствие на отмяната и връщането на преписката.

42 На второ място, съгласно член 27, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“ кандидатът за международна закрила има право на ефективна правна защита под формата на право на обжалване или на преразглеждане пред съд или правораздавателен орган на решението за прехвърляне по отношение на неговите правни и фактически основания.

43 В това отношение, съгласно второ изречение на съображение 19 от този регламент, за да се гарантира спазването на международното право, ефективната правна защита срещу решенията за прехвърляне следва да включва както разглеждането на прилагането на настоящия регламент, така и на законовата и фактическа ситуация в държавата членка, в която е прехвърлен кандидатът. Така член 27, параграф 1 от посочения регламент, разглеждан в светлината на това съображение, предоставя на правния субект правото на съдебен контрол за законосъобразност на решението за прехвърляне.

44 Предвид връзката, която съществува в рамките на режима, въведен с Регламент „Дъблин III“, между установяването на средства за правна защита със суспензивно действие по член 27, параграфи 1 и 3 от този регламент и отлагането на срока за прехвърляне по член 29, параграф 1, първа алинея, втора хипотеза от него, Съдът вече е постановил, че този срок за прехвърляне следва да започне да тече не считано от временното съдебно решение за спиране на процедурата за прехвърляне, а едва от съдебното решение, с което се произнася по основателността на тази процедура и което вече не може да възпрепятства това прилагане (вж. в този смисъл решение от 29 януари 2009 г., Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, т. 46 и 50).

45 В това отношение е вярно, че прилагането на национална правна уредба, съгласно която при наличието на нови обстоятелства, определящи за правилното прилагане на Регламент „Дъблин III“, съдебният орган отменя решението за прехвърляне и връща преписката на компетентния административен орган за преразглеждане, може да доведе до наличието на две отделни решения за прехвърляне и две отделни жалби. Доколкото обаче и двете последователни решения имат за предмет прехвърлянето на един и същ кандидат за международна закрила, след като компетентната държава членка се съгласила да го приеме обратно, изглежда, че посочените решения са част от единна процедура, както отбелязва генералният адвокат в точка 44 от заключението си.

46 В рамките на такава единна процедура обаче решението, с което съдебният орган отменя първото решение за прехвърляне само поради промяна в обстоятелствата, определящи за правилното прилагане на Регламент „Дъблин III“, и връща преписката за преразглеждане, трябва да се счита за междинно решение, което позволява на компетентния административен орган да прецени евентуалните последици от тези нови обстоятелства върху прехвърлянето на засегнатото лице, без обаче окончателно да прекрати процедурата по това прехвърляне.

47 На трето място, макар от член 29, параграфи 1 и 2 от Регламент „Дъблин III“ да следва, че законодателят на Съюза е искал да насърчи бързото изпълнение на решенията за прехвърляне, не е възнамерявал да жертва съдебната защита на търсещите международна закрила лица в полза на изискването за бързина в разглеждането на молбата им и за да гарантира тази защита, е предвидил, че в някои случаи изпълнението на тези решения може да бъде спряно (решения от 29 януари 2009 г., Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, т. 48 и от 30 март 2023 г., Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Спиране на срока за прехвърляне

във въззивното производство), C-556/21, EU:C:2023:272, т. 19 и цитираната съдебна практика). Следователно разглежданите разпоредби трябва да се тълкуват с оглед на правото на ефективна съдебна защита, гарантирано в член 47 от Хартата.

48 Освен това съгласно постоянната съдебна практика, въпреки че, ако в правото на Съюза няма правила в съответната област, по силата на принципа на процесуалната автономия на държавите членки и при спазване на принципите на равностойност и ефективност, във вътрешния правен ред на всяка държава членка трябва да се установят процесуални правила за правните средства за защита, предназначени да гарантират защитата на произтичащите от правния ред на Съюза индивидуални права, все пак държавите членки носят отговорността да осигурят във всеки отделен случай спазването на гарантираното с член 47 от Хартата право на ефективна съдебна защита на тези права (вж. по аналогия, що се отнася до правото на обжалване, гарантирано в член 46 от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила (ОВ L 2013, 180 г., стр. 60), решение от 3 юли 2025 г., Al Nasiria, C-610/23, EU:C:2025:514, т. 51 и цитираната съдебна практика).

49 Посредством член 27 от Регламент „Дъблин III“ законодателят на Съюза хармонизира само някои процесуални правила във връзка с полагащото се на съответното лице право на обжалване или на преразглеждане пред съд или друг правораздавателен орган на решението за прехвърляне по отношение на неговите правни и фактически основания. По-специално той не уточнява в този член дали и при какъв ред и условия сезираният с тази жалба съд е длъжен да вземе предвид обстоятелства, настъпили след приемането на посоченото решение (вж. в този смисъл решение от 15 април 2021 г., État belge (Обстоятелства, настъпили след приемането на решението за прехвърляне), C-194/19, EU:C:2021:270, т. 38 и 40).

50 Следователно що се отнася до отчитането на обстоятелства, настъпили след приемането на решение за прехвърляне, всяка държава членка, обвързана от Регламент „Дъблин III“, трябва така да устрои националното си право, че да позволява на кандидатите за международна закрила да упражнят правото си на ефективна защита, гарантирано с посочения член 47 и конкретизирано в член 27 във връзка със съображение 19 от Регламент „Дъблин III“ (вж. по аналогия решение от 3 юли 2025 г., Al Nasiria, C-610/23, EU:C:2025:514, т. 52 и цитираната съдебна практика).

51 В това отношение следва да се напомни, от една страна, че в точка 49 от решение от 15 април 2021 г., État belge (Обстоятелства, настъпили след приемането на решението за прехвърляне) (C-194/19, EU:C:2021:270), Съдът постановява, че тези разпоредби не допускат национално законодателство, съгласно което съответният съд или друг правораздавателен орган, сезиран с жалба за отмяна на решение за прехвърляне, не може при разглеждането на тази жалба да взема предвид обстоятелства, настъпили след приемането на това решение, които са определящи за правилното прилагане на този регламент, освен ако това законодателство не предвижда специфично средство за правна защита — включващо разглеждане ex nunc на положението на съответното лице, с обвързващи за компетентните органи резултати — което може да се използва след настъпването на такива обстоятелства. Както следва от точка 47 от същото решение, такива определящи обстоятелства са по-специално тези, които възпрепятстват изпълнението на решението за прехвърляне в държава членка, различна от молещата държава членка, или които предполагат компетентност на молещата държава членка.

52 Припомнената в предходната точка съдебна практика се прилага mutatis mutandis към национална правна уредба, съгласно която при наличието на нова информация относно такива обстоятелства съдебният орган отменя решението за прехвърляне и връща преписката на компетентния административен орган за преразглеждане, за да може последният да вземе предвид посочената информация. При тези условия подобно решение за отмяна и за връщане на преписката за целите на такова преразглеждане не може да представлява крайно решение по обжалване по смисъла на член 29, параграф 1, първа алинея от Регламент „Дъблин III“.

53 От друга страна, Съдът е постановил, че с оглед както на целта, посочена в съображение 19 от Регламент „Дъблин III“, да се гарантира в съответствие с член 47 от Хартата ефективна защита на засегнатите лица, така и с оглед на целта, изложена в съображение 5 от този регламент, да се гарантира бързото определяне на държавата членка, компетентна да разгледа молба за международна закрила, кандидатът трябва да има на разположение ефективен и бърз способ за защита, който да му позволи да изтъкне обстоятелства, настъпили след приемането на решението за прехвърляне, когато отчитането на тези обстоятелства е определящо за правилното прилагане на посочения регламент. Национална правна уредба, която дава на кандидата възможност да изтъкне при обжалването на решението за прехвърляне такива обстоятелства, изпълнява изискването да се предвиди ефективен и бърз способ за защита (вж. в този смисъл решение от 15 април 2021 г., État belge (Обстоятелства, настъпили след приемането на решението за прехвърляне), C-194/19, EU:C:2021:270, т. 35 и 36 и цитираната съдебна практика).

54 При все това обстоятелството, че национална правна уредба предвижда, че след отмяната от съдебния орган на първоначалното решение за прехвърляне и връщането на преписката за преразглеждане от компетентния административен орган, този административен орган следва да преразгледа прехвърлянето на съответното лице с оглед на обстоятелства, настъпили след приемането на това решение, по принцип не е пречка да се изпълни задължението да се предвиди ефективен и бърз способ за защита. Спазването на това задължение обаче предполага, както отбелязва генералният адвокат в точка 54 от заключението си, националното право да е устроено по такъв начин, че компетентният административен орган да извърши необходимото преразглеждане без неоправдано забавяне и сезираният съдебен орган да се произнесе в кратки срокове (вж. по аналогия, що се отнася до правото на обжалване, гарантирано в член 46 от Директива 2013/32, решение от 25 юли 2018 г., Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, т. 148).

55 При всички положения продължителността на административното и съдебното производство, свързано с прехвърлянето на съответното лице, като цяло не може да надхвърля необходимото с оглед на целите, за които е било образувано.

56 По-специално, както отбелязва генералният адвокат в точка 55 от заключението си, такава национална правна уредба не може да позволи на органите на молещата държава членка да избегнат своята отговорност, като върнат многократно преписката на компетентния административен орган за преразглеждане, без изобщо да има произнасяне по същество в рамките на процедурата за предоставяне на международна закрила. Всъщност такава правна уредба би могла да застраши постигането на целта за бърза обработка на молбите за международна закрила, посочена в съображение 5 от Регламент „Дъблин III“, която гарантира ефективен достъп до процедурите за предоставяне на международна закрила.

Освен това подобна правна уредба би могла да постави под въпрос и ефективността на съдебната защита, гарантирана в член 47 от Хартата и в член 27 от Регламент „Дъблин III“ във връзка със съображение 19 от него.

57 В този контекст следва да се припомни също така, че срокът за прехвърляне, предвиден в член 29, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“, има определящ принос за постигането на упоменатата в съображение 5 от този регламент цел за бърза обработка на молбите за международна закрила, като гарантира, че процедурите за поемане на отговорност и за обратно приемане се провеждат без неоправдано забавяне. Този императивен срок, и по-специално правилото, предвидено в член 29, параграф 2 от посочения регламент, свидетелстват за факта, че според законодателя на Съюза е важно такива молби евентуално да се разглеждат от държава членка, различна от определената за компетентна съгласно критериите по глава III от този регламент (вж. в този смисъл решение от 13 ноември 2018 г., X и X, C-47/17 и C-48/17, EU:C:2018:900, т. 69 и 70).

58 В случая от данните, съдържащи се в акта за преюдициално запитване, е видно, че Службата за чужденците е приела второто решение за прехвърляне на H на 8 април 2022 г., а именно по-малко от четири седмици след отмяната на първоначалното решение за прехвърляне и връщането на преписката за преразглеждане от тази служба на 15 март същата година. В този смисъл изглежда, че Службата за чужденците е извършила необходимото преразглеждане без неоправдано забавяне, което обстоятелство следва да се провери от запитващата юрисдикция.

59 Освен това, предвид съображенията, изложени в точки 54 и 55 от настоящото решение, тази юрисдикция следва да провери с оглед на всички релевантни обстоятелства по делото в главното производство, от една страна, дали може да се приеме, че като е отхвърлила жалбата за отмяна на второто решение за прехвърляне на 8 декември 2022 г., тя се е произнесла в кратки срокове по въпросната жалба, въпреки че последната е била подадена пред тази юрисдикция почти осем месеца по-рано и че на 24 май 2022 г. Румъния е уведомила всички държави членки за отмяната на спирането на входящите прехвърляния на основание на Регламент „Дъблин III“. От друга страна запитващата юрисдикция трябва да провери дали продължителността на процедурата във връзка с прехвърлянето на H, която възлиза на близо 17 месеца от обратното приемане на този кандидат от Румъния на 7 юли 2021 г., не надхвърля необходимото с оглед на целите, за които е била започната.

60 При това положение, ако запитващата юрисдикция установи, че процедурата за обратно приемане не е била проведена без неоснователно забавяне, молбата за международна закрила би трябвало да се разгледа от държава членка, различна от тази, която е определена за компетентна съгласно критериите, посочени в глава III от Регламент „Дъблин III“.

61 С оглед на всички изложени по-горе съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 29, параграфи 1 и 2 от Регламент „Дъблин III“ трябва да се тълкува в смисъл, че когато национална юрисдикция, сезирана с жалба за отмяна със суспензивно действие, се произнесе окончателно по законосъобразността по същество на второ решение за прехвърляне, което е прието, след като първото решение за прехвърляне на същото лице е било отменено само поради промяна в обстоятелствата, определящи за правилното прилагане на този регламент, което е довело до връщане на преписката за ново разглеждане от компетентния административен орган, шестмесечният срок за

прехвърляне, предвиден в член 29, параграф 1 от посочения регламент, започва да тече от датата, на която е взето окончателно решение по законосъобразността по същество на второто решение.

За да се гарантира, че продължителността на процедурата по прехвърлянето на съответното лице като цяло не надхвърля необходимото с оглед на целите, за които е започнала, второто решение за прехвърляне и окончателното решение по подадената срещу него жалба за отмяна трябва да бъдат приети в кратки срокове.

По съдебните разноски

62 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

Член 29, параграфи 1 и 2 от Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство

трябва да се тълкува в смисъл, че

когато национална юрисдикция, сезирана с жалба за отмяна със суспензивно действие, се произнесе окончателно по законосъобразността по същество на второ решение за прехвърляне, което е прието, след като първото решение за прехвърляне на същото лице е било отменено само поради промяна в обстоятелствата, определящи за правилното прилагане на този регламент, което е довело до връщане на преписката за ново разглеждане от компетентния административен орган, шестмесечният срок за прехвърляне, предвиден в член 29, параграф 1 от посочения регламент, започва да тече от датата, на която е взето окончателно решение по законосъобразността по същество на второто решение.

За да се гарантира, че продължителността на процедурата по прехвърлянето на съответното лице като цяло не надхвърля необходимото с оглед на целите, за които е започнала, второто решение за прехвърляне и окончателното решение по подадената срещу него жалба за отмяна трябва да бъдат приети в кратки срокове.

Подписи